

Afsenderlandsprincippet gælder som nævnt kun inden for det koordinerede område. Uden for dette område kan danske myndigheder således – selv om tjenesteyderen ikke er etableret her i landet – håndhæve øvrige offentligretlige regler om f.eks. mærknings- og sikkerhedskrav til varer, hvis tjenesten er rettet mod Danmark.

Lovforslagets § 4 gennemfører princippet om gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne, idet det fastslås i bestemmelsen, at danske myndigheder ikke kan kræve, at tjenesteydere etableret i en anden medlemsstat, skal overholde dansk ret inden for det koordinerede område, selv om tjenesten er rettet mod Danmark.

3.4.2. Forholdet til dansk international privat- og procesret

Afsenderlandsprincippet er som nævnt begrænset til at gælde inden for det koordinerede område. Det koordinerede område omfatter efter regeringens opfattelse, jf. herom ovenfor i afsnit C.2.8. og C.3.2., kun offentligretlige regler, det vil sige regler, der efter deres indhold håndhæves af myndigheder inden for den offentlige forvaltning. Der er således tale om regler, hvis overtrædelse sanktioneres med forbud, påbud eller straf.

At afsenderlandsprincippet alene omfatter offentligretlige regler er ensbetydende med, at princippet ikke har betydning for spørgsmålet om, hvilket lands lovgivning der skal anvendes på en *privatretlig konflikt*, eller for spørgsmålet om, ved hvilket lands domstole en sådan konflikt skal afgøres. Sådanne spørgsmål skal således fortsat afgøres efter almindelige internationale privat- og procesretlige regler.

Dette følger som nævnt i afsnit C.3.2. også af bestemmelsen i direktivets artikel 1, stk. 4, som blev indsat under Rådets forhandlinger, og som fastslår, at direktivet ikke indfører nye internationale privatretlige regler og ikke berører domstolenes kompetence.

3.5. Generelle undtagelser fra afsenderlandsprincippet

Det følger af direktivet og dets bilag, at visse områder generelt er undtaget fra artikel 3, stk. 1 og 2, om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. Dette er sket bl.a. som følge af, at anden EU-regulering er uforenelig med disse principper.

Ifølge artikel 3, stk. 3, der henviser til bilaget til direktivet, omfatter afsenderlandsprincippet ikke følgende:

– Visse spørgsmål om ophavsret og beslægtede spørgsmål samt industrielle ejendomsrettigheder.

– Udstedelse af elektroniske penge, hvis udstederen ikke samtidig har tilladelse til at drive virksomhed som pengeinstitut.

– Markedsføring af andele i investeringsforeninger.

– Lovpligtige forsikringer, forsikringer tegnet i forsikringsselskaber i andre EU- og EØS-lande eller tegnet i en filial i Danmark af et forsikringsselskab fra et andet EU- og EØS-land.

– Parternes ret til frit at vælge det lands lov, der skal anvendes på deres kontrakt.

– Kontraktforpligtelser i forbindelse med forbrugerkontrakter.

– Den formelle gyldighed af kontrakter, der etablerer eller overfører rettigheder i fast ejendom, når sådanne kontrakter er underkastet ufravigelige formkrav ifølge retten i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende.

– Tilladeligheden af at sende uopfordret markedsføringsmateriale via elektronisk post.

Lovforslagets § 5 er udformet i overensstemmelse med bilaget – bortset fra, at undtagelserne i bilaget om a) parternes ret til frit at vælge det lands lov, der skal anvendes på deres kontrakt, b) kontraktforpligtelser i forbindelse med forbrugerkontrakter og c) den formelle gyldighed af kontrakter, der etablerer eller overfører rettigheder i fast ejendom, *ikke* er medtaget i lovforslaget.

At de nævnte undtagelser ikke er medtaget, skyldes, at afsenderlandsprincippet, der antages alene at omfatte offentligretlige regler, jf. herom ovenfor i afsnit C.3.2., jf. afsnit C.2.8., ikke omfatter kontraktretlige regler, herunder international privatret. Når international privatret ikke er omfattet af afsenderlandsprincippet, er det således overflødig i loven at undtage den fra princippet anvendelsesområde. De i bilaget nævnte undtagelser for så vidt angår visse kontraktretlige regler og dele af den internationale privatret kan under hensyn til direktivets artikel 1, stk. 4, jf. betragtning 23, som er omtalt ovenfor under afsnit C.3.2., alene betragtes som eksempler på forhold, som er undtaget fra afsenderlandsprincippet. For at undgå unødigt tvivl om forståelsen og rækkevidden af afsenderlandsprincippet finder regeringen det rigtigst at undlade at medtage de pågældende undtagelser i loven.

Vedrørende de øvrige undtagelser, der er medtaget i lovforslagets § 5, henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse. Visse af disse undtagelser omhandler forhold, som ikke er reguleret i den danske lovgivning. Undtagelserne er dog medtaget i lovforslaget, da disse forhold er reguleret i andre medlemsstater og dermed kan få en betydning for de tjeneste-